

HGGunnink, gehouden te Lansingerland, 21.04.2024

Votum + zegengroet

Psalm 47:1,2

Tien Woorden

Psalm 119:28,29,30

Gebed

Psalm 146:1,2,3

Lezen Kolossenzen 2:6-7

Kolossenzen 3:1-11

Tekst **KOLOSSENZEN 3:12-14**

Bediening van het Woord

Psalm 146:4,5,6,7,8

Gebed

Inzameling van de gaven

Psalm 47:3,4

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Wie een tuin heeft die weet wel hoe dat gaat. Je bent in een bloementuin, en ook in een groentetuin, niet alleen maar bezig met onkruid trekken.

Dat is wel belangrijk, en dat moet je wel blijven doen.

Maar het gaat je er natuurlijk om dat je in die bloementuin prachtige bloemen te zien krijgt. En in die groentetuin de groente die steeds beter en groter wordt.

Aan de ene kant, wat niet deugt: 'nee!'

Aan de andere kant: 'ja, dat fraaie geheel!'

Dat beeld mag u even vasthouden als u denkt aan Kolossenzen 3.

Paulus in opdracht van zijn Zender, Jezus de Gezalfde, hij is niet alleen maar bezig met: dit niet en dat niet. Ja, dat doet hij zeker ook. We hebben het gehoord in die verzen 5 tot en met 11.

Alles wat slecht is voor de gemeente, voor het gemeentelieven, en voor de gemeenteleden, alles wat slecht is, moet weg.

Maar ook, alles waar de gemeente en de gemeenteleden béter van worden, ga met die dingen aan de gang! Dat is vanaf vers 12.

Ga aan de gang om, zeg het maar met de woorden van het Avondmaalsformulier, om dagelijks toe te nemen in het ware geloof en in de gemeenschap met Christus.

En ik wil u vanmorgen het Woord van de Heere laten horen onder het thema:

God beveelt ons, die bij de Gezalfde mogen horen, om kleren aan te trekken,

1) van top tot teen

2) goed passend

3) de riem er om heen

1) Van wie ben jij d'r één?

Het gaat telkens weer om het antwoord op die vraag: 'van wie ben je d'r één?' Ook in de tekst van vanmorgen is dát het punt. Het uitgangspunt is: 'ik mag zijn, ik ben van de Gezalfde!'

En daarom gebruikt Paulus woorden die hij uit het Oude Testament afleest. Je kunt bijvoorbeeld denken aan Deuteronomium 7.

Daarom gebruikt hij woorden als 'uitgekozenen', 'heiligen', 'geliefden'.

Want zoals het is met het volk van God in het Oude Testament, zo geldt dat precies net zo van Gods volk in het Nieuwe.

Uitgekozenen.

Wij doen dat ook wel eens mensen uitkiezen.

Als je op school gymnastiek hebt, dan gaat het vaak tussen twee teams, en dan is het een kwestie van uitkiezen.

Nou dan kies je natuurlijk altijd de béste. Wie het beste kan basketballen die kies je het eerste.

Ja, en dan blijven er altijd een paar achter die kunnen niet eens een bal vasthouden, maar goed, die moeten wel meedoen.

Maar je kiest de béste uit.

Of, dat is misschien later aan de orde. Je gaat met iemand mee naar een juwelierszaak voor een fraai cadeau. En je kiest wat je het móóiste vindt.

Maar het bijzondere van het uitkiezen van de HEERE, dat is dat Hij helemaal niet dat beste en dat mooiste uitkiest.

De HEERE kiest helemaal vanuit Zichzelf. Denk maar aan dat zinnetje, 'de HEERE neemt redenen vanuit Zichzelf'.

Hij kiest in Zijn liefde! En, omdat Hij het gezworen had met een eed aan de aartsvaders.

Maar Hij kiest uit, helemaal niet op grond van wat er aan goeds zou kunnen zijn bij die inwoners van Kolosse.

En dat geldt ons net zo goed. Uitgekozen heeft helemaal niks te maken met hoe goed wij zouden kunnen zijn.

Nou valt dat ook vaak tegen, maar aan de buitenkant, dan lijkt het soms nog wel eens wat.

Maar dat uitkiezen van de HEERE dat betekent dus, dat gelovige gemeenteleden alleen al van het vanwege dat woord 'uitkiezen', zich nooit hoogmoedig kunnen opstellen.

Je kunt als uitgekozene nooit zeggen: "ja, ik ben het!"

Je kunt je alleen maar ongelooflijk verwonderen.

Verwonderen over het feit: 'ik?' 'Ik ook?' 'Wij, wij ook uitgekozen?'

Wij hier samen, de bruid van Bruidegom Jezus? Wij, nota bene, wij, het bijzondere eigendom van God?

Bevoorrecht tot en met!

Begenadigd!

Het is, broeders en zusters, zo ongelooflijk uitzonderlijk.

En het is heerlijk als je dat vertrouwen bij jezelf en in de gemeente mag merken. Dat je dat uitgekozen zijn, mag merken aan het vertrouwen dat je hebt, op Jezus de Gezalfde.

Aan het geloof dat je hebt in God. En aan Zijn Woord.
Uitgekozen.

En dan heiligen". Ook weer zoiets.

Door God apart gezet.

Dat betekent dus, niet iedereen in Kolosse hoort erbij. Nee, er zijn er die apart gezet zijn.

Niet iedereen hier in deze streek. Nee, er zijn er, die gemeente van Christus is er, apart gezet.

Apart gezet om voor God te leven. Om God te dienen. Om God te eren in de eredienst. Maar dan vooral ook vanuit de eredienst in ons leven.

En het derde woord: 'geliefden'.

Door God geliefd!

Gods hart gaat volledig naar hen uit!

God had en heeft voor die gemeenteleden in Kolosse, voor de gemeenteleden hier in (... plaatsnaam ...) werkelijk álles over!

Ze wáren vijanden. En nou ligt dat bij u misschien wat anders, omdat u van kind af aan erbij mocht horen. Maar zo was het wel daar in Kolosse, ze kenden God niet. Maar nu: van vijand → geliefd.

Kunt u zich voorstellen dat de man die de brief van Paulus bezig is voor te lezen daar, in die huisgemeente in Kolosse, dat hij het als het ware uitjubelt!

En dat de gemeenteleden mekaar aankijken, en dat ze stralen! "Dit wordt tegen ons gezegd! Uitgekozenen, heiligen, geliefden!"

Want ze kunnen in de buurt met de nek worden aangekeken, want ze doen niet meer overal in mee.

Die christenen, nee, niet zulk best volk.

Ze kunnen slaaf zijn, ze kunnen alleen zijn, ze kunnen ziek zijn, ze kunnen arm zijn, ze kunnen alles zijn, maakt niet uit.

En dan zitten ze daar bij elkaar, en het wordt voorgelezen. Dit is zo groots!

Het zijn niet meer de omstandigheden die uitmaken hoe ze zich voelen. Maar het is wat de HEERE Zelf tegen hen zegt!

Waarom, broeders en zusters, waarom wil God dat Paulus op deze manier begint?

Dat wil de HEERE om dan het vervolg des te beter binnen te laten komen.

Wie ben jij? Wat ben jij voor iemand?

Oh, jij bent zo iemand! Uitgekozen, heilig, geliefd!

Dus ... Ja, en dan komt het vervolg.

Want het gaat hier vanaf vers 12 niet om een paar losse ge- of verboden.

Van, zo moet je wel doen, en dat moet je maar niet doen.

Want we zijn allemaal een beetje fatsoenlijk, dus we houden ons aan bepaalde regeltjes. En als je je daar een beetje aan houdt, nou dan is het ook wel oké.

Nee, het zit veel dieper. Begin telkens weer bij die verzen 6 en 7 van hoofdstuk 2.
'Nu jullie die speciale mensen zijn, wandel in Hem!'

Ja, jullie zijn zo bijzonder! En dat je zo bijzonder bent, dat zul je dus nu ook moeten laten merken.

En dat vergelijkt de apostel Paulus met het aantrekken van kleren.

Ik weet niet of er nog kinderen zijn die zondagse kleren hebben hier. Maar als dat zo is, dan -vaak op zaterdagavond- dan legt moeder de zondagse kleren klaar. En dan zegt ze van, "nou, morgen is het zondag en dan moet je die aantrekken. Nee, niet je gewone broek! Nee, niet je gewone shirt!"

Nee, je zondagse kleren.

Hier is het eigenlijk in onze tekst nog deftiger. Christus, de Bruidegom komt eraan.

Dus gemeente, bruid van Christus, trek je mooiste kleren aan!

Kleren waaraan je kunt zien dat je bij Hem hoort.

Ja, en niet alleen maar dat je bij Hem hoort. Maar dat je ook bij Hem past!

In de verzen 5 en 8 heeft Paulus tot twee keer toe **vijf** dingen gezegd waar de gemeente aan kapot gaat.

En nu noemt hij weer **vijf** dingen waardoor de gemeente geweldig zal worden opgebouwd.

Dan wordt die gemeente, zoals in hoofdstuk 1 vers 22 staat, 'smetteloos, heilig, onberispelijk'. Dan ga je lijken op Degene Die je gered heeft, Christus Zelf.

En we gaan die vijf dingen gewoon bij langs vanmorgen.

Hóe lid zijn van de gemeente?

Nou, denk dan maar aan jezelf.

Wat wil de HEERE? Hoe ben je lid van de gemeente?

'Heb dan', zegt de tekst, een beetje ouderwets gezegd misschien, maar we komen er wel uit. 'Heb dan innige gevoelens van ontferming'.

Een beetje simpeler gezegd: 'geef dan écht om elkaar. Wees dan van hart tot hart op elkaar betrokken.'

Dan moe'j niet zeggen: "ja, natuurlijk doen wij dat".

Want dat zijn dingen die gaan nergens vanzelf.

In Kolosse toen niet. En hier net zo min.

Bedenk maar even hoe die gemeente in Kolosse is, vers 11.

Wie gaat er nou zulke verschillende mensen: Griek, Jood, barbaar, Scyth, slaaf, vrije, man, vrouw, wie gaat hen nou in één ruimte bij elkaar zetten?

Wij kunnen dan misschien zeggen van, "nou ja, dat is toch niet zo'n probleem".

Wij zijn ook wat meer gewend aan verschillen.

In Kolosse was dit in feite een onmogelijkheid. Dat deed je gewoon niet.

Je hoorde niet bij elkaar, dus je kwam ook niet bij elkaar.

Als een ander dat zag, dan zei hij heel simpel: "nou, die christenen, dat is werkelijk een zootje ongeregeld. Jan en alleman kan daarbij horen".

En is het niet zo, dat, als er hier een Eskimo binnenkomt, of iemand uit Mongolië, en misschien hebben we het zelfs al wel bij een Groninger, dat wij dan ook moeten wennen.

Maar goed, toen was dat in die situatie in Kolosse, in die cultuur, was dat nog veel heftiger.

Maar nu Christus Zich ontfermd heeft, nu Christus álles is in die gemeente, en in die gemeentelêden, ja, nu moeten zij dus als volgelingen van Christus goed met elkaar omgaan.

Laten we maar heel eerlijk zijn, wij weten zelf al hoe lastig dat kan wezen.

De ene gemeente die heeft een heleboel familieverhoudingen.

Nou, dat is allemaal leuk en aardig zolang je elkaar een beetje ligt. Maar als je mekaar niet zo geweldig ligt, dan botst dat ... en dan doet dat ..., en dan valt dat niet allemaal mee.

Er zijn regiogemeenten, waar de mensen mekaar krap-aan kennen, want de één komt daar vandaan en de ander komt daar vandaan, en ze zien elkaar door de week ook nooit meer.

Maar toch! Innige gevoelens van ontferming. Echt op elkaar betrokken zijn.

Ontferming, in Kolosse kenden ze dat woord eigenlijk helemaal niet. Behalve die mensen die nakomelingen van Abraham zijn. Want die kennen de Bijbel en die waren dat al vaak genoeg tegen gekomen.

Maar voor de anderen in Kolosse was het heel simpel, en dat was die cultuur daar, je moest keihard wezen voor jezelf, maar vooral ook voor de ander. Want anders wordt er door niemand rekening met je gehouden.

Je moest je laten gelden. En anders redde je het niet.

En daar tegenover staat dan: ontferming.

Merkt u hoe dat in zo'n gemeente een enorm wérkpunt is. Wat helemaal niet vanzelf komt?

En dat geldt ook die vier volgende woorden.

En het bijzondere van al die woorden, van alle vijf is, dat ze allemaal te maken hebben met de Bruidegom Christus.

Het tweede woord is immers 'vriendelijkheid'.

En dan kun je denken aan de zachte juk en de lichte last, Mattheüs 11.

En dan is het: zo Bruidegom, zo bruid.

Als de gemeenteleden vriendelijk zijn - naar binnen, ook naar buiten, dan heeft dat z'n uitwerking.

Want ze zijn groot geworden in een cultuur vol van egoïsme, van brutaliteit en van helemaal niet vriendelijk zijn.

Het derde woord, 'nederigheid'.

Net zo'n verhaal. Nederig.

Jezus Christus, onze Koning, met Zijn volmaakte regeren. Die kwam nederig, volmaakt.

Het gaat hier niet om punten van karakter, broeders en zusters.

Het gaat hier om dingen die de Heilige Geest van Christus in de gemeente van Christus wil werken.

Het is een woord, een zaak voor die Kolossenzen toen, die dat van huis uit helemaal niet kennen.

'Nederig' was een woord, daar werd je wat vervelend van eigenlijk, want dat werd gezien als: 'verachtelijk'.

'Je gedraagt je toch niet nederig? Man, je kon wel een slaaf zijn!'

Zo.

En God onderwijst via die brief van Paulus: 'jullie, heel anders'. Filippenzen 2. Voorbeeld van Christus.

Ga er tegen aan om elkaar te dienen. Ga de ander waarderen.

O, o, o, wat moeilijk, wat moeilijk. In Kolosse.

'Ja, daar zit ze. Die slavin die mag ook binnenkomen. Maar daar hoef ik toch niet naast te gaan zitten. Ik, naast een slavin?'

Ja, dat is een zuster van je! Een zuster in de Heere!

Dat is niet langer iemands bezit. Iets wat je kunt wegdoen als het je niet langer aanstaat. Nee, je zuster in het geloof.

'En moet ik dan echt moet ik echt samen met haar aan tafel gaan zitten, bij het Avondmaal?'

Ik heb nog nooit met een slaaf aan tafel gezeten', zeggen ze dan.

Ja, maar in de gemeente van Christus! JA!

Nederig.

Gemeente, dat is echt samen zijn. Serieus aan elkaar verbonden.

En nog zo'n woordje: 'zachtmoedigheid'.

Dat kan bij ons ook wel een beetje soft overkomen.

Maar dan moet u denken aan Mozes. Die werd genoemd de meest zachtmoedige mens op aarde.

Nou Mozes was echt niet al te soft. Dat weet u van andere punten van Mozes ook wel. Mozes was een krachtig man. Maar: zachtmoedig! Iets wat de Heilige Geest bij hem voor elkaar bracht. Wat de Heilige Geest in de gemeente voor elkaar wil brengen.

Zachtmoedig, net als Christus Zelf, 2 Korinthiërs 10 vers 1.

Dat is wandelen in Hem.

Dat is aan Hem verbonden leven in het geloof.

Dat is laten zien dat je echt verlost bent.

Dat je echt bent uitgekozen.

Dat je apart gezet bent.

En dat je geliefd bent door God.

En dan loopt dat uit op het vijfde woord: 'geduld', niet meteen uit je vel springen, maar je ook eens wat inhouden.

En denk dan vooral aan hoe God geduldig is ten opzichte van ons, zondaren.

Weer past dat niet in die Griekse cultuur.

Geduld? Toe nou.

En in de gemeente is het: ja, geduld in het lijden.

Dan niet meteen opvliegen en de beuk d'rin.

Geduld, geduldig wachten op de vervulling van wat God belooft.

Geduld, het is ook iets waarvan wij allemaal weten, wat kan geduldig zijn moeilijk wezen.

Maar de HEERE geeft ook ons die vijf geboden.
En dat betekent: vijf keer vijf keer vijf keer vijf keer vijf ... gebeden.
Want bij elk gebod, de Catechismus leert ons dat heel mooi, de geboden lopen uit op de gebeden.
ZONDAG 34 tot 44 de Tien woorden. En dan krijg je het Onze Vader, de ZONDAGEN 45 tot 52.
Want je kunt de geboden niet doen! En daarom is het nodig om te bidden.
Alleen God Zelf kan mensen veranderen.
En Hij wil gebeden zijn. Ook om deze dingen die de apostel heeft geschreven.
Hij wil gebeden zijn, opdat die gemeente samen, alle gemeentelédén, van top tot teen hemelse kleren aan hebben.
Zodat het gezien kan worden: dit is inderdaad een gemeente van Jezus de Gezalfde.
Dit is de bruid van DE Bruidegom.

2) Dan het tweede. **God beveelt ons, die bij de Gezalfde mogen horen, om kleren aan te trekken, goed passend.**

De apostel die werkt dat 'geduld' nog wat verder uit.
Want hoe doe je dat nou als gemeenteleden met elkaar onderling?
Dat doe je door elkaar te verdragen, door elkaar te aanvaarden.
Door elkaar te accepteren en naar elkaar te kijken (dat mag u nou echt ook wel even doen, even naar elkaar kijken) en dan in uw hoofd bedenken: ja, hij is, zij is ook één van de Gezalfde!

En dan ga je dus anders naar iemand kijken dan: 'och wat is dat een misselijk mens'.
En: 'och, die, daar kun je ook geen kant mee op', en al dat soort dingen.
Nee. Hij is, zij is ook één van Christus!
Dan houd je het met elkaar goed in de gemeente.

Want die gemeenteleden in Kolosse dat waren heel gewone mensen. Net als wij.
En gewone mensen die botsen met andere gewone mensen. Dat gaat ook vanzelf.
Wij botsen om allerlei dingen en op allerlei manieren.
Wij leven in een cultuur waarin we sterk beïnvloed zijn om vooral individualistisch te leven.
En dan heb je ook niet zoveel met een ander. Ja, als je die ander kunt gebruiken, oké. Maar voor de rest: 'ik ga voor mezelf'.
Juist ook voor ons nu is dit zo belangrijk om hier om te bidden.

In Kolosse moest het in die gemeente heel anders gaan dan wat ze van huis uit gewend waren.
Maar ook voor ons kan het zo nodig zijn om hier een gebedspunt van te maken.
Merk het maar eens bij jezelf, als je botst, als je tegen die ene aanbotst telkens weer, bid dan vooral voor die ene. En zie hem of haar als volgeling van Christus.
Of is er hier niemand die zich ooit eens aan een ander ergert?
Hebt u met iedereen een klik?

En daarom spitst de apostel het nóg verder toe. En dan zegt hij: het gaat vooral om het elkaar vergeven.

En ook dat is weer heel nuchter. Zoals het gewoon is, en zoals het gewoon gaat in een gemeente.

De één die heeft wat tegen een ander. En de ander die heeft wat met die ander en met die één.

En dan is daar op de achtergrond dat woord van de Heere Christus, zeventig keer zeven keer.

Niet ophouden vergevingsgezind te zijn! Dat vliegt ons echt niet aan. Dat is zo zwaar. Maar dat is wel om voor te bidden.

Want, bruid, denk aan uw Bruidegom!

De vergeving van de Bruidegom gaat immers oneindig veel verder.

Denk maar aan die man uit de gelijkenis. Kapitalen zijn hem kwijtgescholden, dat bedrag was nooit op te brengen.

En mag hij dan om een kleinigheid zijn poot stijf houden?

Nooit!

Ik las iets en dat wil ik u ook doorgeven:

‘Leven in de hémel met de heiligen die we liefhebben, da’s heerlijke taal.

Leven op áárde met de heiligen die we kénnen, is een ander verhaal.’

Ik denk dat dat heel nadrukkelijk aangeeft: ja, dat is de realiteit.

Maar hoe vaak bidden wij niet: ‘zoals in de hemel, zo ook op de aarde!’

3) Tenslotte. **God beveelt ons, die bij de Gezalfde mogen horen, om kleren aan te trekken, de riem er om heen.**

En dat is dan: om die vijf dingen, de riem van de liefde.

En dan hebben we het niet over ‘All you need is love’. Maar dan hebben we het over de onderlinge liefde. Het geschenk van God de Heilige Geest, dat de gemeente en de gemeenteleden van God afbidden.

Omdat ze het zelf niet hebben, blijven ze smeken: ‘o, God wil het ons geven!’

Het is díe liefde die zorgt voor echte verbondenheid en echte eenheid in de gemeente.

Met alle onderlinge verhoudingen goed.

Met niemand meer die afgekraakt wordt.

En met jaloersheid die niet meer bestaat.

Wat een feest!

Maar wees eens eerlijk.

Lijkt dit nou niet een beetje buiten de werkelijkheid?

Is er een gemeente die de volmaakte liefde van Christus laat zien???

Nee, die gemeente bestaat niet.

Maar toch.

Het Woord van God wordt tegen u gesproken, opdat u er naar verlangt, om echt en eerlijk, niet alleen maar te hóren bij de Bruidegom, maar ook te gaan pássen bij Hem.

U hebt het grote voorrecht dat u zondag aan zondag bemoedigd mag worden door
Woord en sacrament.

En bid.

En bid.

En bid.

En dan, met de riem er om heen, is het goed passend, van top tot teen.

AMEN